

Het publieke belang verdedigen

De dilemma's van
gemeenteambtenaar
Bas Jansen

door Alexandra Gabrielli

Wat doet een gemeenteambtenaar als hij te maken krijgt met een illegaal gebouwd huis waarin mensen al heel lang wonen? Laten afbreken of laten staan?

Bas Jansen is planoloog in een plattelandsgemeente en ziet zich op gezette tijden voor een dilemma gesteld. In een gesprek vertelt hij hoe hij daarmee omgaat. Hij vertelt ook over de zin en onzin van regels en onafhankelijk advies uitbrengen aan de wethouder en de burger. En passant laat Jansen ook zijn gedachten gaan over hoe hij de rol van de ambtenaar ziet in de maatschappij, maar ook van de burger, die hij een spiegel voorzet.

De naam Bas Jansen is niet de echte naam van de geïnterviewde ambtenaar. Maar de ambtenaar bestaat wel echt en heeft ook de dingen meegemaakt die hier ter sprake komen. Er is gekozen voor een pseudoniem om de privacy van burgers, betrokken bij de hier vermelde casussen te beschermen.

Eens in de tien jaar is de gemeente verplicht een nieuw bestemmingsplan te maken dat bepaalt wat er met de ruimte mag gebeuren, zodat burgers weten waar ze aan toe zijn als ze bijvoorbeeld een huis willen kopen. Er staat zelfs een indirecte boete op als er geen bestemmingsplan is gemaakt. De gemeente mag dan geen leges heffen voor bouwvergunningen.

Bas Jansen (36), planoloog en sinds 2006 beleidsmedewerker bij gemeente X kreeg de opdracht voor een nieuw bestemmingsplan voor het buitengebied van zijn gemeente. Het uitzoeken en plannen nam twee en een half jaar in beslag:

“Je komt dan ook zaken tegen die illegaal zijn en waar je wat mee moet. Er zijn mensen die zonder vergunning een schuur hebben verbouwd tot woning of een stuk weiland hebben gekocht en ingericht als tuin”.

Bij illegale zaken kun je twee dingen doen: handhaven of positief bestemmen. Handhaven wil zeggen de overtreding beëindigen, positief bestemmen betekent legaliseren en voldoen aan wet- en regelgeving. Op het moment dat niet aan wetten en regels kan worden voldaan, blijft er maar één mogelijkheid over: handhaven.

Wat doe je als ambtenaar als het gaat om een geval waarin mensen al vijftien jaar op een bepaalde plek wonen zonder een vergunning? Ga je deze mensen vertellen dat ze na al die jaren hun huis uit moeten? Politiek gesproken is dat heel vervelend, maar juridisch gesproken is het wel de enige optie.

Jansen: “Ik heb geadviseerd om die mensen toch hun huis uit te zetten. Het betreft hier buitengebied en de provinciale regels bepalen dat er geen nieuwe woningen mogen worden gebouwd. Het buitengebied is bestemd voor agrariërs en dan krijg je te maken met geur- en milieunormen.

Maar Burgemeester en Wethouders (B en W) van onze gemeente vinden mijn

advies niet acceptabel. Zij zeggen: die mensen wonen daar al vijftien jaar, we moeten het legaliseren. Dat is de optie die zij kiezen. Maar de Provincie zegt: nee, want met die keuze gaat u in tegen het provinciale beleid”.

Het advies is dus handhaven. Maar B en W willen het niet en stellen voor aan de gemeenteraad hun standpunt te steunen. De gemeenteraad gaat akkoord. De Provincie onthoudt vervolgens goedkeuring aan dat deel van het besluit wegens strijdig zijn met provinciaal beleid. B en W kunnen dan nog maar een ding doen, en dat is in beroep gaan bij de Raad van State.

Jansen: “Juridisch gezien heb ik dus gelijk, de Provincie beaamt dat. Maar tegelijkertijd moet ik als ambtenaar ook uitvoeren wat B en W besluiten. Dus kom ik in een spagaat terecht. Ik weet wat juridisch correct is, maar ik moet iets anders gaan doen. Op zich is dat nog niet zo erg, als je maar argumenten hebt, maar in dit geval heb ik geen argumenten. Het betreft een individueel geval, een zielig geval ook nog, want die mensen hebben op die plek vijftien jaar gewoond. Aan de andere kant denk je ook: je had het kunnen weten, je bent daar zelf illegaal gaan zitten”.

”Ik zit hier niet om domweg regeltjes te handhaven”

Handhaven is niet leuk. Tegen mensen zeggen dat ze iets moeten afbreken, ongedaan maken of moeten verhuizen, is nooit leuk, geeft Jansen toe. Het betreft een oud boerderijcomplex waarvan een deel van de boerderij tot woonhuis is verbouwd. De eigenaar had vergunning gekregen voor de bouw van een tweede bedrijfswoning. Vervolgens hebben de bewoners een van de twee woningen gesplitst in nog eens twee woningen. In totaal staan er daardoor drie woningen op het erf, waarvan een illegaal gesplitst. Als de bewoners indertijd een vergunning hadden gevraagd, hadden ze die hoogstwaarschijnlijk niet gekregen.

Ik vraag aan Jansen of hij moeite heeft met handhaven in zo’n geval?

“Ik moet mij aan de wet en de regels houden. Ik kan het als ambtenaar niet maken tegenover burgers om tegen hen te zeggen dat zij zich aan de wet moeten houden en, als het mij even niet uitkomt, ik me niet aan de wet houd. Ik moet hier rechtlijnig in zijn”.

Misschien wonen er oude mensen in dat huis en u stuurt hun zomaar weg. Zit u daar niet mee?

“Nee, daar zit ik niet mee. Als ik een oplossing zie, dan zal ik ook altijd proberen mee te denken, maar wel binnen de regels. Ik zit hier niet om domweg regeltjes te handhaven. Ik zit hier ook om te helpen waar ik kan, en dat is niet

alleen adviseren aan B en W, maar ook adviseren aan burgers die bijvoorbeeld een plan hebben. Ik ga dan uitzoeken of het kan wat ze vragen en adviseer waaraan ze moeten denken. Het beoordelen van plannen van burgers en met hen meedenken neemt ongeveer eenderde van mijn werk in beslag”.

Gemeente X is een relatief kleine gemeente, maar omvat een groot agrarisch gebied met boerderijen, kassen, weiden en akkers.

Met het gebied gaat niets speciaals gebeuren. Het nieuwe bestemmingsplan maken betekent nagaan of ergens een vergunning voor is, hoe lang een gebouw er al staat en of overgangsrecht van toepassing is: “In dat geval kun je positief bestemmen. Ik ga ook informeren bij agrariërs en ondernemers en vraag hun: waar loopt u tegenaan, heeft u meer ruimte nodig? We bespreken de moderne ontwikkelingen, bijvoorbeeld kamperen en winkelen bij de boer”.

Bij de splitsing van de bewuste woning is het probleem dat deze niet is aangebracht ten behoeve van boerderijwerk, maar is bestemd als burgerwoning. Dat heeft weer tot gevolg dat men met de milieuwetgeving in de knel komt. Nieuwe bewoners kunnen gaan klagen over overlast. In feite zit de boerderij dan op slot: “Er mag dan niets meer. Je zou de boerderij dan eigenlijk moeten opdoeken. Wat voor signaal geef je hiermee nu af? Als mensen een woning splitsen en we komen er na een tijdje achter, moet je dan zeggen: laat maar? Je moet ook op andere gevallen bedacht zijn”.

U bedoelt dat als je begint met gedogen, er geen eind aan komt?

“Ja. Uiteindelijk moet je concluderen dat je dan beter geen wetten kan maken, want ja, je bent toch niet bereid om ze te handhaven. Wetten en regels maken wordt dan zinloos”.

”Ik geef onafhankelijk advies”

De situatie is dus zo dat Jansen zelf wilde handhaven, maar de opdracht kreeg een verweerschrift te schrijven voor de Raad van State, tegen zijn eigen advies in: “En daar ontstaat het dilemma. Vakinhoudelijk weet ik dat de kans van slagen van niet handhaven gering is, want dat is in strijd met de Provincie. Eigenlijk moet ik B en W adviseren niet in beroep te gaan. Maar dat druist in tegen de opdracht van B en W die niet willen handhaven. Ik ben hierover bij andere mensen te rade gegaan en heb met de wethouder en met collega’s gesproken. Maar B en W hebben altijd de laatste keus. Ze gaan wel af op mij, tenzij ze het niet met mij eens zijn. Maar in dit geval was ik het dus niet eens met B en W.

Ik heb het hier nadrukkelijk bij gelaten, omdat ik vind dat ik een advies moet kunnen geven waar ik achter sta. Ik geef onafhankelijk advies en geen advies

waar ik niet achter sta. Dat is ook niet de bedoeling hier op het gemeentehuis. Als B en W het niet met mij eens zijn, dan zijn ze contrair en besluiten ze iets anders. Dat mag. Zoiets gebeurt overigens maar een enkele keer.

Wat ik ook kan doen is, als ik van tevoren merk dat de wethouder op een ander spoor zit, ik mijn standpunt neerzet met daarnaast dat van de wethouder bijvoorbeeld. Als er meerdere opties zijn dan benoem ik die allemaal en zeg: als ambtenaar raad ik u plan A aan, maar B is ook mogelijk, maar daar zitten nadelen aan vast ten opzichte van A. Plan B is dan vakinhoudelijk een mindere keuze, maar kan bestuurlijk weer een betere keuze zijn. Dat is dan een afweging van B en W, om voor die betere bestuurlijke keuze te gaan”.

B en W vinden handhaven dus te hard: “Vanuit menselijk oogpunt snap ik dat ook. Maar vanuit de overheid, degene die de regels maakt, en met name vanuit de lagere overheid waar je heel beperkt bent in je handelen, vind ik ook dat je je aan de wet moet houden. Ik zou het helemaal niet erg vinden als die mensen daar mogen blijven wonen, maar vanuit mijn rol als ambtenaar moet ik gewoon een bepaald advies uitbrengen”.

Dat wil dus zeggen dat deze mensen echt moeten verhuizen?

“Ja, het huis verkopen aan de oorspronkelijke bewoners. Zij zouden er dan bijvoorbeeld een *bed & breakfast* van kunnen maken”.

Een bizarre situatie

Inmiddels ligt de zaak van de gesplitste woning sinds 2013 bij de Raad van State, de onafhankelijke adviseur van de regering over wetgeving en bestuur en de hoogste algemene bestuursrechter van Nederland. Jansen verwacht in 2014 een uitspraak. Hoe die gaat worden is onzeker: “Dat weet je nooit bij de Raad van State. Het is lastig in te schatten. Ik denk dat het besluit van de Provincie standhoudt, maar zeker weten doe ik het niet”.

Aan Jansen nu de taak zoveel mogelijk argumenten te bedenken voor B en W om niet te handhaven.

Het is op zijn zachtst gezegd een bizarre situatie. Jansen moet nu omschakelen.

Heeft u daar moeite mee?

“Daar heb ik veel moeite mee. Niet moreel, maar gewoon om argumenten te vinden”.

Niet moreel?

“Nee, ik voer een opdracht van B en W uit. Ik moet argumenten bedenken om de Raad van State te overtuigen”.

En heeft u die gevonden?

“Dan kom je toch bij het menselijke aspect. De onbillijkheid dat de bewoners hun huis uit moeten”.

Of Jansen het daarmee gaat redden is dus niet zeker.

In hoeverre zal een menselijke component kans van slagen hebben bij de Raad van State, een juridisch orgaan?

“Nou ja, het blijft altijd een dilemma tussen het individuele geval en vergelijkbare gevallen. Als je iets doet in afwijking van de wet voor die ene persoon, houdt het dan op bij die ene persoon of betekent het dat je als overheid tegelijkertijd voor andere personen hetzelfde moet gaan doen in afwijking van de wet? Dat is meestal het punt”.

U bent bang dat als u toegeeft, er heel veel mensen komen die ook willen dat niet wordt gehandhaafd?

“Er zijn genoeg voorbeelden te vinden. Het begint met een kampeerterrein voor vijf tenten en veertig jaar later staan er illegaal vijf woonhuizen. Dan moet je nagaan of het overgangsrecht hier van toepassing is. Er zijn heel veel rechten die burgers beschermen, maar binnen een bepaalde periode gelden ze niet. Mensen hebben iets gebouwd en in gebruik genomen zonder vergunning. Ik zeg niet dat ze het allemaal bewust hebben gedaan, maar mensen informeren niet naar wat mag. Ze denken: het zal wel mogen, en als de overheid daar na verloop van tijd achter komt en zegt dat je iets hebt gedaan wat niet mag, dan is de eerste reactie: ja maar het staat er nu al zo lang. Maar dat maakt het nog niet goed. Als je een keer hebt gestolen en het duurt vijf jaar voordat je betrapt wordt op het leegroven van de kas als penningmeester, dan ben je echt nog wel schuldig. Ik denk wel eens: je hebt als burger niet je verantwoordelijkheid genomen. Je moet als burger weten waarmee je bezig bent.

Een vorm van hypocrisie

Wat ook voorkomt is dat iemand zijn buurman aangeeft omdat deze iets illegaals in zijn achtertuin heeft gebouwd. Hij zegt dan: ik wil dat u daartegen optreedt. Als er dan meerdere signalen uit de wijk komen, ga je de hele wijk onder de loep nemen en dan blijkt dat de mensen die zeggen dat je bij de buurman moet handhaven, zelf ook illegaal hebben gebouwd. Ik noem dat een vorm van hypocrisie.

Aan de andere kant heb je als overheid wel de taak op te treden tegen illegaal bouwen. Zoals ik al zei, optreden tegen iets dat illegaal is, is nooit leuk. Maar als je het laat versloffen, is het nog minder leuk, want dan heb je over tien jaar dubbel zoveel werk”.

Mensen lijken wel eens op rupsjes-nooit-genoeg

Als je als overheid regels stelt die je niet wilt handhaven, dan is dat ook een vorm van hypocrisie vindt Jansen. A zeggen en B doen: “Daarmee word je als overheid onbetrouwbaar. Het is heel kwalijk als de overheid aan vertrouwen verliest. Je ziet het niet zo direct, als het om handhaven gaat, maar een goed voorbeeld is burgemeester Jorritsma van Almere die indertijd een installatie voor een aardwarmtepomp wilde aanleggen zonder dat ze daarvoor een vergunning had aangevraagd. Dat kan niet, een burgemeester die zich niet aan de regels houdt”.

Jansen merkt op dat mensen wel eens lijken op rupsjes-nooit-genoeg: “Mensen komen hier wonen, in een landelijk gebied en kopen een huisje. In het bestemmingsplan staat wat je mag bouwen. Maar men wil meer. Als je op zoek bent naar een woning van een bepaalde grootte, dan moet je niet een kleinere woning kopen en later gaan eisen dat je vergunning wilt voor uitbreiden.

De regel in het buitengebied is dat je moet bouwen op je bouwperceel. Dus rondom je woning mag je alles bouwen, maar de rest van het gebied blijft leeg. Dan zijn er mensen die een stuk weiland kopen en daar paarden neerzetten. Vervolgens komen zij bij de gemeente en zeggen: mijn paarden moeten wel een stal hebben. Ik zeg dan: dat mag u bij uw woning bouwen. Maar nee, dat kan niet, daar hebben ze geen ruimte voor. Ik denk dan: u had die paarden niet moeten kopen. Je gaat niet eerst paarden kopen en dan pas kijken of je ze kunt huisvesten.

Een ander geval. We hadden mensen die na het verruimen van provinciale regels mochten bouwen op een groot perceel, maar dan wel inclusief berging en garage. Vervolgens hebben deze mensen een procedure aangevraagd bij de gemeente om buiten het bestemmingsplan meer te bouwen. Dat mochten ze. Een paar jaar later gaan zij naar het gemeentehuis en vragen of er een garage bij mag. Dan denk ik: u wist dat u mocht bouwen inclusief garage en u koos voor geen garage. Kom dan niet later terug en word niet verontwaardigd als u nee te horen krijgt. Welke maatvoering we ook vaststellen, het is nooit genoeg”.

Een tegenstrijdige beweging in de maatschappij

Er wordt wel eens gezegd dat een land de overheid krijgt die het verdient. In veel gemeenten is er een *Meldpunt minder regels* en worden burgers opgeroepen mee te helpen in het streven van de gemeente naar het vermijden van onnodige regels en het terugdringen van administratieve rompslomp. Aan

de andere kant gebeurt er juist het omgekeerde. Jansen geeft een voorbeeld: “Ik weet niet of er in de Tweede Kamer over is gediscussieerd, maar ik herinner me nog dat op schoolreisjes het dak van de bus open kon. Op een gegeven moment mocht dat niet meer, want er waren een paar van die onverlaten geweest die hun hoofd door het open dak hadden gestoken. Ik vraag me dan af of dat nu een landelijk probleem is. Moeten we daar allerlei veiligheidseisen aan gaan stellen, of moeten we gewoon zeggen dat je je hoofd niet door het open dak moet steken? We maken dit geval tot een probleem van de overheid, maar we hadden beter kunnen zeggen: wees niet zo stom en steek je hoofd niet door een open dak”.

Maar, voegt Jansen eraan toe, risico's horen bij het leven, al pakken ze verkeerd uit: “Ik heb een keer een man in het gemeentehuis gehad die begon te vertellen dat hij druk aan het lobbyen was in Den Haag over windmolens. Die zouden op meer dan honderd meter afstand van de snelweg moeten staan, want in Duitsland was een wiek van een windmolen afgewaaid en op de snelweg terechtgekomen met doden tot gevolg. Ik heb toen geantwoord: mijnheer, u kunt beter gaan lobbyen om mensen te verbieden auto te rijden, want daar gaan veel meer mensen aan dood. Dit is een absurde vergelijking natuurlijk, maar het is nu eenmaal zo dat ongelukken gebeuren. Je kunt niet elk ongeluk uitbannen. Je kunt niet overal een wet van maken.

We zien een heel tegenstrijdige beweging in de maatschappij. Enerzijds roepen we dat we meer verantwoordelijkheid willen als burger en zelf keuzen willen maken. De politiek roept dat ook. Anderzijds is bij incidenten de politiek de eerste die om aanscherping van de regels roept. En de burgers doen dat ook. Dat is ontzettend tweeslachtig. De politiek geeft niet het signaal dat de burgers het zelf kunnen, maar ze roept het wel elke keer.

Door incidenten op te blazen, uiteraard met volle medewerking van de media, voelen politici zich genoodzaakt in te grijpen. Als zij niets doen, accepteren de media en de burgers dat weer niet. ‘De overheid doet niets’, hoor je dan. Op die manier kan de overheid nergens meer mee weg komen, ook als de overheid dat wel zou moeten kunnen. Soms moet je dingen laten zoals ze zijn en is het beter niets te doen. Als je snel handelt, word je afgekraakt. Als je niets doet ook. Ik bedoel hier niet mee dat de overheid niet open moet staan voor de burger.

De gebieden die de politiek nadrukkelijk uitkiest voor de burger om daarvoor verantwoordelijkheid te nemen, zijn niet altijd de gebieden waarvan ik me afvraag of de burger dat wel kan. Neem het overhevelen van zorgtaken van rijk naar gemeenten. Voor mij als universitair geschoolde is het al niet

eenvoudig. Hoe moet het dan voor mensen zijn die dat opleidingsniveau niet hebben? De groepen die de voorzieningen weten te vinden, zijn de beter opgeleiden. Zo krijg je een tweedeling.

Maar, afgezien van deze paradoxale lijn, vind ik wel dat burgers verantwoordelijkheid moeten nemen voor de dingen waarvoor zij verantwoordelijk zijn. Voor je eigen huis en je eigen achtertuin. Als je wilt bouwen moet je gewoon vragen of dat kan. De overheid is makkelijk bereikbaar. Een belletje is zo gepleegd, maar veel mensen nemen gewoon de moeite niet”.

Nog een dilemma

Het komt erop neer dat de burger zich niet voldoende schijnt te verdiepen in zijn eigen zaken. Aan de andere kant zijn er ook onlogische regels: “Ik loop wel eens tegen regels aan waarvan je denkt, waarom hebben we die in vredesnaam? Dan is er iets ingeslopen dat niet de bedoeling was. Maar het moment waarop zo’n foutje in het bestemmingsplan staat, is het wel wet. Alleen via een omslachtige en dure procedure kun je dat recht breien”.

Steden en dorpen zijn veel meer gebonden aan wet- en regelgeving dan het Rijk. Het Rijk kan de wetten veel makkelijker aanpassen, maar de gemeente kan dat niet zomaar doen met een rijkswet: ”Als je kijkt naar bijvoorbeeld het ruimtelijk ordeningsrecht, dan gelden veel wetten en regels en zijn de marges van de gemeente heel klein. Het dringt niet altijd goed door wat voor gevolgen rijkswetgeving op lokaal niveau heeft.

Een simpel geval als voorbeeld. Je hebt een oud krakkemikkig woninkje dat in het bestemmingsplan keurig staat ingetekend. Het mag daar staan. Maar qua geluidsnormering staat het te dicht op de weg. En nu is er iemand gekomen die het woninkje wil kopen en vervangen door een nieuw woonhuis. Hij denkt: ik vind dat het huis te dicht op de weg zit, ik zet het nieuwe helemaal achter op mijn perceel. Maar als hij dat doet, voldoet deze verplaatsing nog steeds niet aan de geluidswet. Het huis staat wel een stuk verder van de weg af, maar nog niet buiten de grens. En dus krijgt deze nieuwe eigenaar geen toestemming zijn nieuwe huis te bouwen op een nieuwe plek. In plaats daarvan moet hij bouwen op de oude plek, die dus niet voldoet aan de wet. Maar dat is bestaande situatie en dat mag weer wel.

Dit is dus een heel starre wet. Je wilt als gemeente een situatie verbeteren, maar dat kan niet, terwijl je op lokaal niveau juist soepelheid wilt hebben. Wij kunnen hier niets uitrichten en zitten met een gemiste kans”.

Jansen suggereert het inbouwen van een algemene ontsnappingsprocedure als de gemeente in een specifiek geval wil afwijken van rijkswetgeving,

bijvoorbeeld met toestemming van de minister. Dat houdt ook opportunisme buiten de deur, die anders de lokale politiek zou kunnen binnensluipen, die immers veel makkelijker te beïnvloeden is door burgers met hun individuele gevallen: “Ik bedoel hiermee dat een uitzondering tot een betere situatie moet leiden. Niet een uitzondering omwille van de uitzondering omdat het toevallig iemand goed uitkomt. Als een spiksplinternieuwe woning wordt gebouwd op een plek die niet voldoet aan de geluidsnormen en die woning staat er over zestig jaar nog, dan denk ik: wat zitten we hier klem! Je wilt een betere situatie die niet past binnen de wet qua geluidsnormering en je moet kiezen voor een slechtere situatie die conform de wet is”.

“Je hebt als overheid de taak de samenleving te regelen”

Het serieus nemen van burgers vindt Jansen voor ambtenaren heel belangrijk: “Dat wil niet zeggen dat je ze gelijk geeft, maar je moet altijd proberen mee te denken. Als ambtenaar moet je ook het lef hebben om keihard nee te zeggen. Je hebt ook wel een bepaald type ambtenaar dat geen nee durft te zeggen en daarmee creëren ze een soort onduidelijkheid waardoor je onbetrouwbaar wordt. Mijn ervaring is dat om de hete brij heen draaien door burgers niet wordt gewaardeerd. Ze horen liever waaraan ze toe zijn”.

Ik vraag Jansen of dat met gezag heeft te maken. *Laat de overheid haar gezag te weinig gelden?*

“Ik vind dat de burger moet beseffen dat de hypocriete boodschap die politici al tien jaar brengen niet waar is, namelijk dat ‘de overheid er voor u is’. Dat is niet zo. De overheid is er voor iedereen. Dat is een fundamenteel verschil. Ik heb eens iemand aan de lijn gehad die zei: ik wil een bouwvergunning en ik betaal belasting, dus u moet mij die vergunning geven. Dat komt dus voort uit het credo dat de burger klant is. Maar de burger is geen klant. Als overheid hoor je een afweging te maken van ieders belang. Als u iets vraagt, betekent het ook dat u nee kunt krijgen omdat ik rekening moet houden met verschillende belangen. ‘De burger is klant’ is dus geen correcte boodschap. De burger dient wel netjes behandeld te worden, op tijd antwoord te krijgen en zoveel mogelijk geholpen te worden.

Als burger moet u belasting betalen, waar u niet om vraagt. Als burger moet u zich aan de wet houden en u krijgt nee te horen als u dat liever niet wilt. Dat is omdat de overheid er voor eenieder is en allerlei facetten altijd maar weer tegen elkaar moet afwegen”.

Jansen vindt wel dat het zich afzetten tegen de overheid en de ambtenarij door de burger voor een deel veroorzaakt wordt door het onbetrouwbaar zijn

van de overheid. De overheid roept dat over zichzelf af: “Ik vind het ook terecht dat de burger soms tegen de overheid aanschopt. Ik denk dat het de uitdaging is om als overheid, politicus en ambtenaar te laten zien dat je betrouwbaar bent, en dan wel in de rol van ambtenaar en overheid en niet in de rol van vriend van de burger. Die onbetrouwbaarheid is ontstaan door een verkeerd verwachtingsmanagement vanuit de overheid en de politiek.

De overheid roept verwachtingen op, dat ze alles wel oplost. Wij doen het allemaal wel voor u. Maar die taak heb je als overheid niet. Je hebt als overheid de taak de samenleving te regelen. Je moet duidelijk zijn dat je er niet voor het individuele belang zit, maar voor het algemeen belang. Door je rol duidelijk neer te zetten als overheid, word je weer betrouwbaar. Iedereen heeft een rol in de maatschappij, en die mag je op je nemen. Niet meer en niet minder. In die zin is in hokjes denken lang niet altijd verkeerd. Een rol is ook een hokje, een afbakening. Die heb je nodig, anders wordt het chaos”.

November 2013

www.beroepseer.nl